

STUDENTEN WEEKBLAD

7de Jaargang.
No. 35.

REDACTEUREN: D. A. DE FREMERY, M. J. GRANPRÉ
MOLIÈRE, J. H. TELDEERS, J. P. VALKEMA BLOUW,
R. VER LOREN VAN THEMAAT.

Zaterdag
16 Sept. '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIE-VERGADERING ten huize van den heer D. A. DE FREMERY, Oostsingel 91, op Dinsdag 19 September '05, des middags om 4 uur.

Aan de Groenen!

Aanmaninge tot Lijdzaamheid.

Mor nimmer, zoo ge moet een weinig leeds verdragen,
Al waart gij alle hoop op hulp en blijdschap kwijt.
't Is dikwijls Gods gewoonte, eer Hij zijn volk verblijdt,
Dat Hij hun trouw eerst toetst door zachte liefdeslagen.

Men denkt aan Hem het meest in deerniswaarde plagen,
Dies laat elk Christen vrij vertrouwen in zijn strijd,
Dat zulk een smart de ziel tot heilzaam rust gedijt,
Zo zal geen wanhoop ooit zijn angstig hart doorknagen.

Hoë bitter 't somtijds vall' voor 't wankelbaar gemoed,
Gods werken zijn altoos in al hunne einden goed:
En wie is machtig, die te wikken, die te wegen?

Dat elk dan lijdzaam wachte op 't einde van zijn leed.
Hij, die zich onderwerpt aan Hem, die alles weet,
Vindt troost, schept telkens moed en hoopt met recht
[op zegen.

Uit: Poëzie van LUCAS PATER 1774.

Rotte Blaren.

2e Druk.

Er is hier in Holland een soort van poëzie die ik wel de Piet Paaltjes-poëzie zou willen noemen.

Die toch is het voorbeeld van zoovele versjes voor den student, den burger en misschien ook den soldaat, dat Paaltjes zijn hart zou hebben voelen opspringen van weemoed als hij dat geweten had.

Wat een menschen, die een weinig gemakkelijk rijmden, hebben zich niet in 't genre van den grooten Piet voelen gloeien van dichtvuur.

Hoe vaak is niet de verliefdheid, ontstaan in het oogenblik, dat de diligence voorbijreed, gevarieerd in diezelfde neiging ontsproten bij het langs elkaar snellen van 2 sporen van 2 fietsen, van 2 automobielen, rijtuigen, ja wat niet al.

Hoe vaak is men niet zeer ernstig en verliefd begonnen om op het eind een flauwheid te zeggen om te laten zien dat het begin maar parodie was.

En 't is bijna altijd gelukt de boel rijmend te krijgen en goed loopend ook — maar nooit is 't gelukt Piet te benaderen in zijn eigen genre, dat hij zelf geschapen heeft en waarin hij zelf direct het hoogste bereikte. Want ze misten allen dat werkelijk weemoedige, en de weltschmerz die hij in zich had en voelde en toch bespote.

En in het tragi-komische van die zelfbespottung is nooit één zijner navolgers vervallen. Ze zijn altijd de genoe-gelijkheid zelf geweest, en hebben Piet Paaltjes nagedaan zonder iets van dezen te begrijpen.

Waar Paaltjes een meester in geweest is, doet het ons leed zooveel mindere goden te zien ploeteren.

Men kan gerust zeggen, dat het dichten van studenten-liedjes in Paaltjestrant een onbegonnen en ondankbaar werk is, de meestal vooropgezette meening van zóó en zóó te willen doen veroordeelt al.

Nu vinden wij in Rotte Blaren helaas óók van die wan-producten, die in woordenkeus, in maat en in vorm sterk aan Paaltjes herinneren en ik wil het dadelijk zeggen: het zijn verreweg de slechtste liedjes uit den gauschen bundel.

't Is daarom jammer dat de uitgevers die blijkbaar zoo-veel ijver hadden en zooveel goeden wil, niet kieskeuriger geweest zijn met de keuze van hunne opname en vooral dat ze niet genoeg geschift hebben.

Lente, Zomer, Herfst en Winter, waarmee de 2e druk opent, zijn hoe goed ook bedoeld, onbenullig en vervelend.

Wie dit niet geloove wil, hoore:

'k Moet naar de kroeg,
't Is hier te frisch,
Ik wordt er kleum'rig van.
Maar zie je, 't beroerde is,
Dat 'k daar niet werken kan.

Uit „Lente”.

Hoerah, voor 't ritselen van de boomen
En 't druilen van den dag,
Laat ons dineeren gaan, potdome,
bij Levedag!!!

Uit „Herfst”.

Iemand is naar den Turk gesneld,
't Liep 'm ook niet mee:
Verkoudheid voelde onze held
En tot herstel heeft hij besteed,
Een heeten punch brulé!

Uit „Winter”.

Lijkt het niet of men den bundel dikker wou maken en tegen een vriend zeide: „Toe schrijf nog wat.” „Nee, ik weet niks.” „Toe doe 't nou.” En als zoo'n vriend 't dan deed, zal zóó iets 't gevolg geweest zijn.

Minderwaardig is zeker ook „Noble”, „College in Mei” met de zoo-schoone regels „ik kan de prof niet meer verstaan, ik hoor de vogels fluiten.” Eerste jaars studentikoos: Klaagzang.

En wat zegt men van een poëzie als:

De Profundis.

Jan werd student, vol toekomstdroom
het ouderpaar.
Hij is gesjeesd teruggekomen,
Na twalef jaar.

Zoo iets is toch werkelijk te aklig oninteressant om zelfs gelezen, laat staan gedrukt te worden.

Dito is „Quousque tandem.”

„O Jugendzeit” levert een voorbeeld van de gemakkelijke wijze om grappig te zijn, door in 't begin ernstig te doen en aan 't eind van 't vers een allerbanaalste flauwheid te zetten.

't 2e couplet luidt b. v.

„Toen ik zong van dat plekje in 't bosch,

Waar tusschen berken en eiken
 Ons stulpje zoo teer, van klimop en mos,
 Idyllisch schoon zou prijken",

terwijl dan 't vers eindigt met 't volgende:

„het plekje in 't bosch is verkocht aan een heer,
 en hij zet er een boterfabriekje!"

Misschien is dit specifiek Leidsch aardig, maar voor oningewijden is 't dan toch zeker verbazend flauw.
 Onmogelijk is ook „Excelsior."

Als leelijk noem ik nog:
 Verlichting, Mammon — 2 sierlijke producten van niets
 geen beteekenis, laat staan geestigheid en aardigheid.

Hadden de verzamelaars liedjes als bovengenoemde niet kunnen weren? Ik kan toch niet gelooven, dat een van hen zou willen volhouden, dat de besproken verzen zoogenaamd „lollig" zijn?

Ze staan niet boven ulevellen-rijmpjes, want deze bevatten soms nog rake woordspelingen, ze zijn niet onderhoudend, want ze hebben geen inhoud. Ze zijn niet eens vies, wat voor sommigen nog attractie kon hebben.

Mijn hemel, waarom toch daarmee een bundel als deze onsympathiek gemaakt.

Ik heb nog niemand hier gesproken, die het boek in handen nam, die niet een allervreemdsten indruk kreeg van deze Leidsche verzen.

Maar genoeg, er zijn leuke verzen te over en aardige muziek er bij en goede plaatjes om niet de knorrige bezwaren van daarnet in den draaikolk der vergeten almanakverzen te werpen . . . .

Ik geloof dat ieder, die de bundeltjes-Speenhoff met graagte heeft doorgespeurd, met even groot genoegen „Rotte Blaren" ontvingen zal, en hij zal er meer in vinden van zijne omgeving, van fouten en vreugden (want studenten zijn overal in doorsnede toch 't zelfde) dan bij gene.

„Rotte Blaren" is in ieder geval een hoogst verdienstelijk werk van de verzamelaars, waar wij dankbaar voor mogen zijn.

De 2e druk staat in verzorging reeds zoover boven de 1e, dat het ons niet verwonderen zou, als een 3e druk verminderd en nog eens goet herzien eene schoone getuigenis zou gaan afleggen van wat Leidsche studentten kunnen voortbrengen. Ook zou de band dan veranderd kunnen worden; deze is namelijk hoogst leelijk — ofschoon stevig.

Dat muziek bij de woorden is gedrukt, vind ik prachtig. Hoe toch te apprecieeren als van het geheel, dat woord en muziek moeten maken, een ontbreekt? En goddank is de muziek meestal typisch en goed bij de woorden passend.

Ik laat hieronder een van de alleraardigste liedjes uit den bundel afdrukken en besluit met de hoop dat ook Delftsche studentten eens zullen willen zingen wat in „Rotte Blaren" staat. De vroolijkheid zou er zeker mee gebaat zijn.

SIERAT.

Ik zag in z'n oogen een glinstrenden traan,
 toen hij poetste mijn' schoenen van morgen:

FEUILLETON.

De Zweedsche Lucifer.

DOOR ANTON TSCHECHOFF.

(Vertaald voor het Studenten-Weekblad).

Op den morgen van den 6den October 1885 verscheen in het kantoor van den landvoogd in het tweede district van den S. . . . . schen kreits een net gekleede jonge man, die meldde, dat zijn principaal, de Garde-kornet Mark Iwanitsch Kljansow vermoord was. De jongeman was bleek en zeer opgewonden. Zijne handen beefden en uit zijne oogen staarde de schrik.

„Met wien heb ik de eer te spreken?" vroeg hem de landvoogd.

„Psekow, de opzichter over Kljansow's bezittingen, agronoom en werktuigkundige".

De landvoogd en de tot zijn dienst staande lieden vonden, toen ze met Psekow op het tooneel van de misdaad aankwamen, het volgende. Bij het bijgebouw, waarin Kljansow leefde, verdrong zich een massa volk. Het bericht van het gebeurde had zich snel als de bliksem door de omgeving verspreid, en daar het toevallig een feestdag was, stroomde het volk uit alle omliggende dorpen naar het huis. Lawaai

„Sierat, mijn oppasser, schort er wat aan,
 houdt gij mij iets droevigs verborgen?"

Sierat, die mij diendet zoo menig jaar,
 Mij kunt gij het zeggen — wat deert je;
 Verloort gij een heer, zit je vrouw je in 't haar,
 Of zit je bij Bik in 't beertje?"

„Mehair", zei Sierat, op snerpanden toon,
 „dat zijn nietige ongevallen,
 Die zaken betreffen slechts mijn persoon,
 neen ik, ik wein om alle!

Ik wein om de Stedente, mehair,
 van thans; wat een saaie pruik,
 Wat een verschil met die van weleer:
 diè wisten jolijt te gebruike!

Dat was maar fuive steeds, toujours;
 Kwam je 's morregens op derlui kamer,
 Ze lagen as bleie over de vloer,
 toen waren ze nog voornamer.

Ze dronken geen whiskie, ze waren niet stom,
 Ze ware nog vet met eere
 van champagne; maar kom daar nou ereis om,
 Je ziet ze niet meer bij de heere!

't Heugt me nog, wat er voor 30 jaar
 bij jonker Miralt is gedronke,
 toen heeft ik toch met den ouwe van Wijk
 vijf en twintig flessche verschonke.

Voor zeve heere en 'k zeg tegen zijn,
 't is of ik me nog hoor prate:
 Van Wijk, wat suipe de heere 'n wijn
 ik begrijp niet waar ze 't late".

Hier hikte de poetsende Sierat
 Om daarna aan 't snikken te tijgen;
 Hij weende mijn beide schoenen nat
 en kon ze niet glimmend meer krijgen.

Een en ander naar aanleiding van de polemiek tusschen Troelstra en v. d. Goes.

Gedurende de laatste maanden zijn er in „Het Volk" artikelen verschenen, die, bij oppervlakkige beschouwing en voorbijzien van den grond van hun ontstaan, de gevolgtrekking schenen te wettigen, dat onder de leden der S. D. A. P. alles lang geen „pais en vree" was, niet alleen, maar ook, dat het socialisme in ons land op zijne laatste beenen loopt. Deze laatste conclusie werd dan ook met zekere gretigheid aanvaard door lieden, voor wie dat socialisme niets minder dan bijgeloovige frasen en de arbeiders-

en luid spreken vulden de lucht. Hier en daar zag men een betradend gelaat. De deur van Kljansow's slaapkamer was gesloten. De sleutel zat aan den binnenkant.

„Blijkbaar zijn de misdadigers door het venster binnengedrongen", merkte de sidderende Psekow tijdens het onderzoek op.

Men begaf zich naar den tuin, op welken het venster der slaapkamer uitzag. Het venster zag er donker en onheilspellend uit. Het was gesloten en met een groen, verbleekt gordijn behangen. Aan den eenen kant was dit gordijn een weinig teruggeslagen, zoodat men in de slaapkamer kon zien.

„Heeft iemand van U reeds door het venster naar binnen gekeken?" vroeg de landvoogd.

„Neen, edelgestreng", antwoordde de tuinman Jefrem, een kleine, witharige oude met een onderofficierstronie, „hoe zou men ook naar binnen zien, wanneer iemand de knieën van schrik knikken!"

Ach, Mark Iwanitsch, Mark Iwanitsch", zuchtte de landvoogd, naar het venster opziende, „heb ik je niet gezegd, dat je nog eens op een slechte manier aan je eind zoudt komen? Je wildet niet naar me luisteren. . . . Liederlijkheid heeft toch nooit tot goede resultaten geleid!"

„Zonder Jefrem zouden we het in 't geheel niet gemerkt hebben", zeide Psekow. „Hij was de eerste, die er de lucht van kreeg, dat hier iets niet in den haak was. Hij komt

beweging een gruwel is. De uitgebroken twist tusschen Troelstra en v. d. Goes werd beschouwd als een teeken van innerlijk verval, symptoom van corruptie. Althans door velen. Wie dieper zag en den grond der feiten trachtte te peilen, wist wel beter, en het was niet alleen onder de socialistischen zelve, dat blijk werd gegeven van een vatten van den waren aard van het geschil. Ik noem hier o. a. Mr. Aalberse in het „Katholiek-Sociaal Weekblad” en L. Simons in het laatstverschenen nummer van de „Studies in Volksrecht”, die toonden het karakter van den twist niet te miskennen.

Toen Troelstra en v. d. Goes, mannen, die beide een reputatie hebben te verliezen, elkaar in 't haar vlogen met meer vaart, dan in verband met het vertrouwen, dat ze bij de arbeiders genieten, wenschelijk mag heeten, kon het wel niet anders, of het temperament van eerstgenoemde had voor een goed deel schuld aan de heftigheid der uitvallen. Maar behalve dit is er nog een oorzaak, die dit karakter van den twist verklaarbaar maakt. Wel meer kalme karakters dan Troelstra en Schaper zouden een schrijftrant gebesigd hebben, die niet zooveel van de hunne zou hebben verschild; zouden in hun geval ook wel eens de grenzen van het kameraadschappelijke te buiten gegaan en met gelijke heftigheid uit den hoek geschoten zijn. Per slot van rekening is het persoonlijk element in de gevoerde polemiek, hoezeer ook uiterlijk op den voorgrond getreden, niet de laatste oorzaak van Troelstra's schrijven. Nauwlettend lezen had dit ook aan v. d. Goes kunnen leeren, die nu geen ander motief dan eerezucht zag, en de vier artikelen van zijn tegenstander met pijnlijke zorg ontleedde, om dien karaktertrek te bewijzen.

Grondslag van het geschil is verscheidenheid van inzicht, die zich openbaart als eene belemmering, die de practici in hun werken ondervinden. Want in het exploiteeren van dit verschil toonen de tegenstanders steeds méér vaardigheid, dan in het zich eigen en anderen begrijpelijk maken van de theorie van het socialisme, zoodat genoemde tegenstanders er altijd op uit zijn, om wanneer de socialistische spreker iets heeft betoogd, eene uitlating van een of andere partijgenoot daartegenover te stellen, waarin precies het omgekeerde beweerd wordt. Wanneer Schaper de mogelijkheid staande houdt van eene vereeniging van Socialistische ideën met religieuse, dan duwt men hem een stuk uit „De Nieuwe Tijd” onder den neus, waarin Gorter beweert, dat de godsdienst „met gebogen hoofd, als een laffe schim” van de aarde wegvluicht. Dat zoo iets deprimeerend werkt, en van den kant der mannen van de praktijk, die het zwaarste werk hebben te doen, niet altijd als goede munt wordt opgenomen, is lichtelijk te beseffen. Ondanks de laag-bij-de-grondsche taktiek van de tegenstanders, kan niet worden ontkend, dat de opvatting van den andersdenkenden partijgenoot per slot van rekening toch een zeer onaangename zijde vertoont, en het vruchtdragend karakter der practische propaganda allerminst verhoogt.

Intusschen heb ik gegronde hoop, dat deze tegenstellingen, die een gevolg zijn van den groei der socialistische beweging,

vanmorgen bij me en zegt: Hoe zou het toch komen, dat onze heer nog niet opgestaan is? De geheele week reeds is hij niet uit zijn slaapkamer te voorschijn gekomen”.

„Toen hij me dat zeide, trof het me als een donderslag... Meteen vloog me een gedachte door mijn hoofd... Hij heeft zich sedert den vorigen Zaterdag niet laten zien, en nu hebben we al Zondag! Zeven dagen, dat is waarachtig geen kleinigheid!”

„Ja, die arme kerel...” zuchtte de landvoogd. „Zoo'n knappe, nette, goedgehartige kerel. Onder broeders, mag men wel zeggen, de eerste man. Maar liederlijk, God zij hem genadig! — Stephan” aldus wendde zich de landvoogd tot een zijner helpers, „rijd onmiddellijk naar mijn huis en stuur Andruschka naar den Kreitsbestuurder, om het hem te melden! Zeg, dat Mark Iwanitsch vermoord is! En zie ook, waar de wachtmeester zit. Hij moet dadelijk hierheen rijden! En rijd dan zelf zoo vlug mogelijk naar den rechercheur Nikolaï Jermolaitich en zeg hem, dat hij hier komen moet! Wacht, ik zal hem een brief schrijven.”

De landvoogd zette wachten uit rondom het huis, schreef aan den rechercheur een brief en ging bij den opzichter der goederen thee drinken. Tien minuten later zat hij op een tabouret, beet voorzichtig kleine stukjes suiker af en dronk de kokend heete thee....

„Ja....” zei hij tegen Psekow. „Ja.... Een edelman, een rijk mensch.... een lieveling der goden, zou men

op den duur haar puntig karakter zullen verliezen en er meer harmonie zal ontstaan tusschen het werken der practische en der theoretische propaganda.

Dat die harmonie nog niet is gevonden, we mogen het betreuren, maar onverklaarbaar is het niet, den betrekkelijk jeugdigen leeftijd van het wetenschappelijk socialisme in aanmerking genomen. Om dit te begrijpen, dient men wel in het oog te houden, dat er tusschen de socialistische theorie en de arbeidersbeweging een eigenaardig onderling verband bestaat. De beweging bestond reeds lang vóór de theorie (men denke aan de Chartisten in Engeland).

Het wetenschappelijk socialisme is uit haar voortgekomen. Gemakdenkers als Marx en Engels doorzagen de tendenz der beweging en ontvouwden die voor de oogen van de luistergrage leiders. Van toen af diende de theorie als richtsnoer, zekerheid gevende aan het streven der arbeiders, die vóór dien tijd eenerzijds leefden in vage droomen van een toekomstige wereld van „vrijheid, gelijkheid en broederschap” anderzijds slechts zagen de directe practische eischen, die ze voor doorvoering vatbaar waanden. Doorzicht in de richting der arbeidersbeweging ontbrak, en naast edel maar ijdel gedroom was er veel getwist en gehaspel in de rijen dezer onbewuste lieden. Daar kwamen Marx en Engels met hunne schitterende ontdekking, die den werklieden de oogen opende omtrent hun eigen positie als onderdrukte en uitgebuite klasse. Juichend zwol hun trots. Het revolutionair sentiment, dat in hun wereld vloeide, kreeg een nieuwe bedding, die regelrecht zou voeren naar 't beoogde doel. Immers, de richting der beweging was thans aangegeven, ze hadden die slechts te volgen om te komen, waar ze zijn wilden. En dan zou spoedig lichten de groote blijde dag, waarop ze hunne idealen zouden zien tot werkelijkheid geworden.

En in de Commune van Parijs zagen ze de voorbode van dien tijd, waarvan ze droomden, en waarin ze zouden zwelgen in te voren nooit gekend geluk....

Een tijdsverloop van meer dan dertig jaren heeft het bewijs gebracht van de mate van het zelfbedrog, waaraan men zich schuldig maakte. De smartelijk verwachte gouden eeuw is voor de proletariërs nog allerminst aangebroken, en ze zullen nog vele malen hun hoofd stooten, voor en aler het zoover is. Er ligt iets sympathieks in de felle, ongebreidelde kracht, waarmee men aanbodte tegen een nog te harde realiteit, die zich niet dan na vele jaren zal veranderen in den geest, dien men wenscht, — maar tegelijk iets weemoedigs.

Maar de innerlijke, stoere kracht van de arbeidersbeweging doet zich te sterk gelden, dan dat deze zich duurzaam aan weemoedige mijmeringen zou kunnen overgeven. Na die periode van ongetemde wilsuiking is men kalmer geworden, gaan inzien wat onjuist, gaan verbeteren wat verkeerd was. En al kookt en bruist het inwendig nog even heftig, het zelfbedwang is sterk genoeg geworden, om meer dan ooit uitbarstingen te voorkomen, die slechts noodlottig konden zijn.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

met Puschkin kunnen zeggen, — en wat is er nu van hem geworden? Niets! Hij dronk, leidde een liederlijk leven... en is nu vermoord.”

Na twee uur kwam de rechercheur aanrijden. Nikolaï Jermolaitich Tschubikow was een hooge, forsche oude heer van ongeveer zestig jaar, die zijn ambt reeds sedert een kwart eeuw waarnam, en in den geheelen omtrek als een eerlijke, verstandige, energieke beambte, die zich geheel gaf aan zijn dienst, bekend stond. Met hem was ook zijn vaste metgezel meegekomen, zijn hulp en secretaris Djukowski, een slanke jongeman van zes-en-twintig jaar.

„Is het mogelijk, mijne heeren”, begon Tschubikow, Psekow's kamer binnentredend en de aanwezigen vluchtig de hand drukkend. „Is het mogelijk? Mark Iwanitsch? Vermoord? Neen, dat kan niet zijn! On-mo-ge-lijk!”

„Ja, wat zal ik U zeggen”, zuchtte de landvoogd.

„Lieve hemel! Ik heb hem nog den voorgaanden Vrijdag op de jaarmarkt in Tarabankow gezien! Ik dronk, om de waarheid te zeggen, een borrel met hem!”

„Ja, wat zal men er van zeggen....” zuchtte nogmaals de landvoogd.

Men zuchtte en klaagde, dronk een glas thee en begaf zich toen naar het huis van den vermoorde.

„Uit den weg!” gebod de wachtmeester der politie het volk.

In het huis gekomen, onderzocht de rechercheur vóór

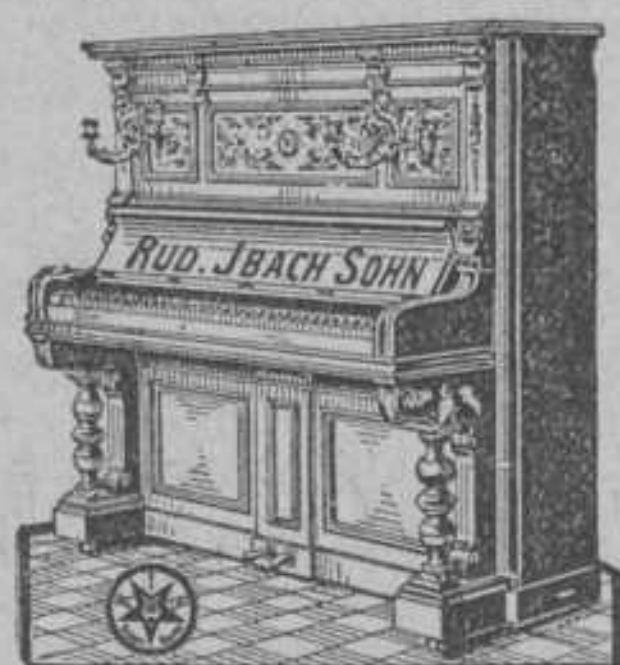
 ADVERTENTIEN.

HEES & Co.,
 EN GROS.

 -- FABRIKANTEN VAN --
 MUZIEKINSTRUMENTEN.

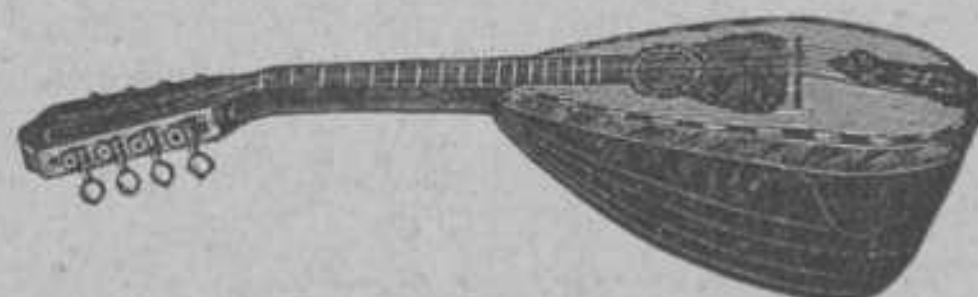
DELFT.
 EXPORT.

 FILIALEN:
 Amsterdam.
 Haarlem.
 Den Haag.
 Delft.
 Maassluis.

 ORGELS. - PIANO'S.
 ALGEMEENE MUZIEKHANDEL.

Huur-Piano's van af f 4,- per maand.

 VERTEGENWOORDIGERS DER
 ODÉON-SPREEKMACHINES EN -RECORDS.

 Eenigste Contractanten voor Nederland en Koloniën der **Mandolines** van

FRANCESCO MAGNOLI,
 NAPOLI.

GUISEPPE RESINA,
 NAPOLI.

 Speciale Catalogussen voor Snaren-Instrumenten gratis op aanvraag.

Bij het koopen van

CORPSBEELDEN

 wordt H.H. Corpsleden aanbevolen bijzonder te willen letten op het **Senaatslak**, dat op elk beeld **moet zijn bevestigd**, wil men verzekerd zijn dat het **afgietsels** zijn van het **origineele Corpsbeeld**.

DE PRIJZEN ZIJN:

enkel beeld	f 4,25	} Groot model.
beeld met voetstuk	f 5,75	
„ „ console	f 5,75	
enkel beeld	f 3,75	} Klein model.
beeld met voetstuk	f 4,50	

Verkrijgbaar bij den Boekhandelaar

J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

 Café Restaurant „Hotel Central”,
 Wijnhaven 7, DELFT.

BUDWEISER URQUELL

aus dem Bürgerlichen Bräuhaus Budweis.

— GEGRÜNDET 1795. —

Hoflieferanten Sr Majestät des Königs von Würthemberg.

Spatenbräu. Heinekens Gerstebier.

RESTAURANT DEN GEHEELEN DAG.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 16 SEPTEMBER 1905. No. 35.

De fout in de oude beweging is deze: dat men meende slechts te moeten doen wat de theorie voorschreef, in plaats van die theorie voeling te doen houden met de werkelijkheid, de arbeidersbeweging als zoodanig, en uit deze laatste leering te trekken. Men vergat, dat de theorie eene afgeleide van de beweging is, en slechts dient, om deze den weg te wijzen. En ze kan dit, doordat men door haar de komende gebeurtenissen beter dan vroeger leert voorzien. Dit is men meer en meer gaan inzien, en de dagen, waarin men met zijne revolutionaire gezindheid als het ware te koop liep, en a priori veroordeelde, wat uit het burgerlijke kamp kwam, behooren gelukkig tot het verleden.

Intusschen is met deze tendenz nog niet ten volle afge-rekend. Er spoken nog reminiscensen van de oude opvatting rond, en vooral in ons land, waar de arbeidersbeweging bij die van andere rijken ten achter is, kan men nog theoriën hooren verkondigen, die bedenkelijk veel lijken op die van „de ééne reactionnaire massa.” En dit vooral onder de theoretici, de z. g. intellectueelen. En zoo'n heel groot wonder is het niet, dat men juist onder dit soort socialistischen de oudere meeningen hoort verkondigen. Door boekenstudie tot het socialisme gebracht, omdat die boekenstudie hen meer dan de practische beweging aantrok, hebben ze de voeling met de werkelijkheid vaak te veel verloren en draven ze door op denkbeelden, in de voornaamste werken te vinden. En die voornaamste werken zijn die van Marx en Engels, die tegelijk de oudste zijn, en daardoor op sommige punten onvermijdelijk herziening behoeven. Dit is in een groeiende beweging met een eveneens zich meer en meer ontwikkelende theorie een voor de hand liggend verschijnsel. De meeningen onzer voorgangers kunnen onmogelijk in alle opzichten hunne algemeene geldigheid behouden. En wie er aan vasthoudt, in plaats van te erkennen, dat ze in de algeheele evolutie moeten deelen, vervalt vanzelf tot een star en ongewenscht dogmatisme.

Practische ervaring heeft dan ook het onjuiste van meerdere opvattingen voldoende aangetoond. Al zag men meestal ook niet direct, waarom dit of dat fout gezien was, dat er een fout bestond, bleek duidelijk. Het gevolg was, dat men zich genoopt zag, de theorie te herzien, en langs dezen weg ontstond het z. g. revisionisme, welks levensvatbaarheid door de feiten van den dagelijkschen strijd wordt oewezen. Het is dan ook geen toeval, dat bijna al onze propagandisten met het woord, onze kamerleden en leiders van vakorganisaties zich in de door hen gevolgde politiek als revisionisten doen kennen, terwijl de Marxisten van den ouden stempel onder de theoretici moeten worden gezocht. Een voortdurend toetsen van de theorie aan de practijk is eene eerste vereischte, zal de leer tot het aangeven van den te volgen weg bruikbaar zijn. Maar daartoe dient men de afhankelijkheid der theorie van de beweging te erkennen.

alles de deur der slaapkamer. Een of ander bijzonder ken-teeken, dat eene aanwijzing zou kunnen geven, werd niet gevonden. Men brak toen de deur open.

„Ik bid U, heeren, laat hen, die overbodig zijn, heen-gaan!” zeide de rechercheur, toen de deur na lang slaan en erbarmelijk kraken voor bijl en koevoet week.

„Ik vraag U dit in het belang van het onderzoek . . . .
„Wachtmeester, niemand binnenlaten”.

Tschubikow, zijn helper en de landvoogd openden de deur en traden aarzelend een voor een de slaapkamer binnen. Aan hunne blikken vertoonde zich het volgende.

Bij het eenige venster stond een groot houten bed met een reusachtige matras. Op deze matras lag het dooreen-geworpen dak. Het eveneens sterk verkreukelde kussen lag op den grond. Op het nacht-tafeltje lagen een zilveren horloge, een zilverstuk van twintig kopeken en lucifers. Behalve het bed, het nacht-tafeltje en een enkele stoel, bevonden zich verder geen andere meubels in de kamer.

Toen de landvoogd een blik onder het bed wierp, zag hij daar ongeveer twee dozijn leege flesschen, een strochoed en een groote flesch met brandewijn. Onder de tafel vond men een met stof bedekte laars.

Nadat de rechercheur nog eens een vorschenden blik door de gansche kamer geworpen had, werd hij donkerrood en trok de wenkbrauwen samen.

„Dat canaille”, mompelde hij, zijn vuisten ballend.

En dit juist wordt door onze Marxisten te veel over het hoofd gezien. Over het algemeen zien ze in de beweging de belichaming, den uitingvorm van de waarheden, in de theorie te vinden. In plaats van te erkennen, dat de laatste, als alle menschenwerk, onmogelijk volmaakt kan zijn, en niet te vrijwaren is voor gezette kritiek, toetsen ze aan haar de practijk, in plaats van omgekeerd, en meenen ze, dat hij, die het op zijn tijd noodig vindt, de ooren te sluiten voor haar „klare, heldere stem,” gedoemd is tot dolen.

Het ligt voor de hand, dat twee zoozeer van elkaar verschillende opinies niet kunnen nalaten, conflicten uit te lokken. We zagen het dan ook in Duitschland, toen Bernstein in 1892 zijn bekend boek over „De Voorwaarden tot het Socialisme en de Taak der Sociaal-Demokratie” in het licht zond, en gedurende de laatste maanden in het twist-geschrift tusschen Kautsky en den redacteur van de „Vorwärts”; en in ons land in de polemiek tusschen Troelstra en v. d. Goes. Vooral de twee laatstgenoemde pennestrijden toonen de ware strekking van den twist duidelijk: van de zijde der mannen van de practijk wordt het onomwonden uitgesproken, dat de resultaten van het drijven der steile Marxisten, dat zich aan hen openbaart als belemmering op het gebied van den dagelijkschen strijd, hen begint te verdrieten; en dat ze den hartgrondigen wensch koesteren, het terrein der practische werkzaamheid aan zich overgelaten te zien. Ze zijn niet ongenegen, in hoofdlijnen de theorie te volgen, maar zijn ook niet van plan, terwille van eene consequente toepassing der leer de directe nooden van het volk, die ze beter dan de anderen leerden kennen, op leniging te laten wachten. De beweging gaat hun voor en boven alles, ook boven de theorie, en het is immers slechts het strijden van den klassenstrijd, dat allen bindt? Een kenmerkende vergelijking vond ik in „Het Volk”, waar een arbeider-inzender het nuchter verstand zijner klasse niet verloochende, toen hij opmerkte, dat voor de orthodoxe Marxisten als Pannekoek c. s. „netjes loopen” het voornaamste was, terwijl hij, die als werkman de ellende aan den lijve voelde, geen bezwaar zag, zijn doel desnoods over sloten en greppels te bereiken, zij het dan ook met als resultaat een nat been of beslikten voet. Ook andere arbeiders, die zich in het blad deden hooren, spraken in denzelfden geest. Zoo in een ingezonden stukje van een Middelburgsch vijf-tal, allen werklieden, deze zinsnede: „Naar onze meening is het een feit, dat de arbeiderspartij nooit kan en zal bloeien, indien niet de lijn, die men te volgen heeft, wordt aangegeven door de arbeiders zelve, of althans door hen, die het leven der arbeiders kennen.”

Het wordt meer en meer duidelijk: de arbeidersbeweging volgt in haar practischen strijd een weg die hoe langer hoe meer gaat afwijken van dien, welke ze volgens de Marxistische theorie zou moeten gaan. Het orthodoxe Marxisme, het Marxisme in zijn meest geprononceerden vorm, heeft als richt-snoer voor de beweging van onze dagen afgedaan.

Men vatte dit niet op als eene verwerping van alles, wat Marx heeft ontdekt. Integendeel, het economisch deel, de waarde- en meerwaardetheorie, de leer van de concentratie van het kapitaal, die van den klassenstrijd, enz., lijken

„Maar waar is nu Mark Iwanitsch?” vroeg Djukowski schuchter.

„Ik verzoek je, er je niet in te mengen!” zeide Tschubikow scherp. Onderzoek den vloer eens! Dat is het tweede geval in mijn „praktijk, Jewgraf Kasjinitich”, zoo wendde hij zich met sombere stem tot den landvoogd. „In het „jaar 1870 had ik een dergelijke geschiedenis. Ge zult het „overigens wel herinneren . . . . De moord op den koopman „Portretow. Daar was het ook zoo. Het canaille heeft hem „vermoord, en zijn lijk uit het venster gesleept . . . .”

Tschubikow ging naar het venster, trok het gordijn weg en stiet voorzichtig tegen het raam. Dit ging open.

„Het gaat open, dus was het niet gesloten . . . . Hm . . . . Op de vensterbank zijn sporen. Ziet ge het? „Hier is dus iemand ingeklommen . . . . Men zal het „venster behoorlijk dienen te onderzoeken”.

„Op den grond is niets bijzonders te ontdekken”, zei Djukowski. „Geen vlek of kerf. Alleen een afgebrande „Zweedsche lucifer heb ik gevonden. Hier is ze! Voor zoo ver „ik weet, heeft Mark Iwanitsch nooit gerookt, en gewoonlijk „gebruikte hij phosphor-lucifers en nooit Zweedsche. Deze „lucifer zal wellicht als bewijs kunnen dienst doen . . . .”

„Och, houd je mond toch, asjeblijft!” zeide de rechercheur met een beweging van zijn hand. „Die komt daar waarachtig met een lucifer! Ik ben geen ideoot! In plaats van lucifers te zoeken, deed je beter, het bed eens te inspecteren.”

me juist, zooals eene wiskundige stelling juist is.

Maar dit waren niet de eenige theoriën, die Marx gaf. Met de waarde- en meerwaardeleer wordt ook steeds het historisch-materialisme genoemd als een der steunpilaren van het wetenschappelijk socialisme. En dit historisch-materialisme dan in zijn meest uitgewerkten vorm zooals vooral Dietzgen het gaf, eenvoudig als een materialistische filosofie, maar dan minder oppervlakkig als die van Büchner. Hierbij wordt dan het verband, dat tusschen economische verhoudingen en ideologiën bestaat, verklaard, door aan te nemen, dat de eerste primair, de laatste slechts afspiegelingen in de hoofden der menschen van de objectieve werkelijkheid zouden zijn. Deze verklaring heet dan de voor een socialist eenig juiste en zoo komen de Marxisten er toe te spreken van een socialistische oftewel proletarische „levensbeschouwing”.

Dat deze verklaring als de eenig-mogelijke wordt beschouwd is eene persoonlijke liefhebberij, die haar recht van bestaan heeft — voor den Marxist. Maar het gaat niet aan haar aan partijgenooten en geestverwanten op te dringen als eene verplichte levensbeschouwing, die men moet aanhangen, op straffe van zijn socialisme in te boeten.

Hiertegen verheffen zich ook de stemmen der revisionisten. Met erkenning van het verband tusschen economische verhoudingen en ideologiën, welk verband trouwens een empirisch feit is, verwerpen ze daarentegen de verklaring, door de Marxisten als de eenig-juiste geponeerd. Voor hen is het socialisme eene broodvraag, een strijd om een billijker vorm van productie en distributie, geenszins een om eene nieuwe levensbeschouwing. De vraag naar de hoedanigheid van bovengenoemd verband is hun onverschillig in zooverre het het practisch socialisme betreft; houden ze zich met het onderzoek er naar bezig, dan is het als met eene zaak, die op zich zelf interessant genoeg is om als object voor diepergaande studie dienst te doen. Zoo komen ze dan tot het inkrimpen der socialistische leer binnen de grenzen van een gebied, dat veel minder dan het Marxisme omvat.

(Wordt vervolgd.)

M. K.

Groenenklacht.

Ach vaderlijn,

Ach moederkijn —

Gij zijt zoo ver van mij!
Uw zoon zit op den kouden grond
En wordt behandeld als een hond —
Ach, waarom moet dat zijn?

Ach vaderlijn,

Ach moederkijn —

Ik verlang toch zoo naar U —
Te wiegen aan uw trouwe borst —
Waar niemand mij ooit kwellen dorst, —
Ach waarom mag 't niet zijn?

Na bezichtiging van het bed meldde Djukowski:

„Noch bloed, noch ander soort van vlekken. Ook geen „nieuwe scheuren. In het kussen, ziet men sporen van „tanden. Het dek is begoten met een of andere vloeistof, „die den reuk van bier heeft, en den smaak ook . . . . „Het bed ziet er uit, als of daar een gevecht op afge- „speeld is.”

„Een gevecht? Dat wist ik ook wel zonder jou! Ik vraag „je naar geen gevecht. In plaats van naar gevechten te „zoeken, deed je beter met . . . .”

„Eén laars is hier, maar de andere is weg”.

„Nu, wat zou dat?”

„Wat dat zou? Wel, dat men hem geworgd heeft, terwijl „hij zijn laarzen uittrok. Hij had geen tijd, de andere „laars ook uit te trekken, toen . . . .”

„Nu ja, en die eene ligt nu hier . . . . En hoe weet je „dan, dat hij geworgd is?”

„De sporen van tanden in het kussen. Het kussen is „sterk verkreukeld en ligt 2½ voet van het bed af . . . .”

„Je leutert! Laten we liever in den tuin gaan. In plaats „van hier te snuffelen, deed je beter met den tuin te „onderzoeken . . . . Hier kom ik zonder jou ook wel klaar.”

In den tuin werd in de eerste plaats het gras onder- „zocht. Het gras onder het venster was platgetreden. Ook een distel onder het venster, vlak bij den muur, was ver- „trapt. Djukowski ontdekte daaraan enkele gebroken takjes

Ach vaderlijn,

Ach moederkijn —

Laat uit zijn dezen schrik —
Ik wil weer heen — mijn blikken zwaard —
Mijn trommel en mijn hobbelpaard —
Waar of die nu wel zijn?

Ach vaderlijn,

Ach moederkijn —

Roept tot U weer Uw zoon —
Het daagt al reeds, het wordt al licht, —
Het bier vloeit over mijn gezicht —
Ach, ouders! laat het zijn!

— — — — —

KOSMOS.

Nieuw Delftsch-Studentenlied.

Opgedragen aan het Delftsch Studentencorps bij de opening van de Technische Hoogeschool.

Bij den heer Waltman is zoeven verschenen in druk een Nieuw Delftsch Studentenlied, woorden en muziek door W. de Jongh Dz., oud-lid van het D. S. C.

Ofschoon wij nu niet het pleit willen beslechten of dit lied mooier is dan het oude Corpslied, zoo kunnen wij toch constateeren, dat de muziek aardig is en niet moeilijk; dat de woorden echter nog niet zoo zijn als men dat geheel zoude wenschen.

Regels als:

„Gegrond op solidariteit,

En sterk door trouwen vriendschapsband”

vind ik niet mooi.

Solidariteit is een geweldig leelijk woord en ongemakkelijk dunkt me om te zingen.

Dit zijn echter slechts opmerkingen die geenszins uitsluiten dat wij 't streven van den heer De Jongh, die altijd zoo enthousiast is voor ons corps, hoogelijk waardeeren.

Moge het lied veel gezongen worden!

Curiosa.

Ons gewerd een stuk van een groen.

Wij laten het hieronder volgen: merkwaardigheidshalve.

Het groen heeft niet de beleefdheid gehad, zijn naam ons bekend te maken. Hij zal dit verzuim wel ten spoedigste willen herstellen?

We stellen er prijs op, dat men niet denke, dat wij het aanmatigende geschrijf van eenen groen zoo belangrijk vinden, dat wij zijne denkbeeldjes laten drukken

Verre van dat, maar als bloote merkwaardigheid, nemen wij de vrijheid dit tamelijk onmogelijke stukje te plaatsen.

Het volge hieronder:

en een plukje watten. Bovenin vond men eenige dunne haartjes van donker-blauwe wol.

„Van welke kleur was het pak, dat hij het laatst droeg?” vroeg Djukowski aan Psekow.

„Van geel linnen.”

„Heel goed. Dus had u een blauw pak aan”.

Eenige takjes van den distel werden afgesneden en zorgvuldig in papier gepakt.

Op dit oogenblik kwam de kreitsbestuurder Arzibaschew-Swistakowski met den arts Tjutjuew aan. De eerste begroette de aanwezigen en begon dadelijk zijne nieuwsgierigheid te bevredigen. De dokter daarentegen, een lange en buitengewoon magere man, met ingevallen wangen, een langen neus en spitse kin, groette niemand en vroeg niets, maar ging op een boomstronk zitten en zei met een zucht:

„En de Serviërs zijn weer oproerig! Wat ze willen, ik begrijp het niet! Oostenrijk, Oostenrijk, dat zal uw werk wel zijn!”

De bezichtiging der vensters van buiten leverde volstrekt niets op; het onderzoek van het gras en de dichtstbij zijnde struiken daarentegen had vele waardevolle aanwijzingen tot resultaat. Djukowski gelukte het bijvoorbeeld, in het gras een lange donkere streep te ontdekken, die uit vlekken bestond en van het venster af zich eenige meters ver in den tuin voortzette. De streep eindigde onder een vlierboschje in een groote donkerbruine vlek. Onder denzelfden

GROENEN-IMPRESSIES.

Daar zat ik; scheef onder een tafel, en ik kon met eenige halsverdraaing een blik in de zaal werpen. Helaas, dat ik dát deed!

Daar komt het, o vreeselijkheid, een student heeft me gezien.

Hij schiet op me af, en ik kan niet weg, zit gevangen als een vlieg in een web, hulpeloos vastgewoeld en de spin komt met scherpe harige reuzenklaauwen, dik lijf, en kwaadaardige oogen op me af.

De vloer davert, glazen rinkelen, lampen trillen, een stoel rolt onderste boven: daar is de spin.

Help! help! Zeus sta me bij! Hij ziet er vreeselijk uit. Alles jaagt schrik aan. Zijn stem buldert, alsof een orkaan overschreeuwd moet worden. Zijn oogen kijken zoo kwaad, alsof een ongekeerde razernij, een bruischende vulkaan van woede er achter zit, en zijn beenen legt hij om mij, hulpeloos hoopje op den grond, heen . . . . Zoo dadelijk zal het uitzuigen beginnen!

Ik moet antwoorden op wat ik weet en niet weet en krijg na ieder antwoord een snauw. Ik denk nu achter alles een valkuil en een klem, en wordt hoe langer hoe dommer. En de spin zuigt maar door.

't Lijkt me of al wat ik weet al uit me verdwenen is, en ik ben met domheid geslagen en voel mij alsof ik nooit iets geweten heb en of mijn geheugen geheel weg is.

Totdat zijn woede uitgeraasd is en de spin nog dommer bleek dan ik.

Toen kwam er een ander. Als een vlinder, die vliegt van bloem tot bloem, zoo was deze door de zaal gegaan, had een praatje gemaakt hier, een schertsend woord gewisseld daar, elders een grap aangehoord.

Hij liet zich op zijn gemak een sigaar aansteken en toen moest ik praten.

Vol vuur trachtte ik over allerlei onderwerpen te redeneeren, zocht al de greintjes van welsprekendheid bij elkaar, gaf boekenwijsheid en eigen fantasie en gehoorde opinies in vrije mengeling dooreen, construeerde regels en stellingen, stelde dogma's en trok conclusies waarop ik voortbouwde en stond verbaasd over me zelf.

Maar ik liep te hard van stapel en beredeneerde ten slotte het omgekeerde van wat ik bewijzen wou.

Voorwaar een somber resultaat.

Daarna kwam er een student die zijn meeningen onomwonden uitsprak en er een klaarblijkelijk plezier in vond om ze zoo ruw en zoo platweg mogelijk te zeggen. En wat een ruwheid en cynisme. Vaagweg was me, zooals aan de meesten onzer, wel veel bekend. Maar de afzichtelijke vorm, waarin me nu al het leelijke voorgezet werd, dat deed me inwendig griezelen, met diep medelijden voor den persoon,

struik werd een laars gevonden, die met dien uit de slaapkamer een paar bleek te vormen.

„Dat is allemaal bloed!” zeide Djukowski, de vlekken herziende.

Bij het woord „bloed” verhief de dokter zich en wierp hij lui een oppervlakkigen blik op de vlek.

„Ja, bloed”, mompelde hij.

„Dus niet geworgd, wanneer hier bloed is!” zei Tschukikow met een ironischen blik op Djukowski.

„In de slaapkamer heeft men hem geworgd en hier heeft men hem, uit vrees, dat hij weer zou opleven, met een scherp voorwerp een slag toegebracht. De vlek onder den struik toont aan, dat hij hier tamelijk lang gelegen heeft, terwijl zij naar middelen zochten, om hem uit den tuin te slepen”.

„Nou, en dan de laars?”

„Deze laars bevestigt mijn meening, dat ze hem vermoord hebben, terwijl hij voor het naar bed gaan zijne laarzen uittrok. De eene laars had hij uitgetrokken, en de andere, deze hier, zat nog maar voor de helft aan. De half uitgetrokken laars viel onder het schudden en den val vanzelf van zijn' voet af . . . .”

„Geweldig snugger”, lachte Tschukikow. „Altijd maar er op los! Wanneer zul je het nu toch eens afleeren, je met je redeneeringen op te dringen? In plaats van zoo te leuteren, deed je beter met wat van het bevleete gras mee te nemen!”

(Wordt vervolgd.)

die in zoo'n atmosfeer leefde en er zich wel in scheen te gevoelen, en er anderen met een soort wellust nu in aanraking mee bracht. Als een slak kroop ik diep, diep in mijn schulp, verstopte al mijn meeningen en gevoelens zorgvuldig weg, zoo ver mogelijk in mijn binnenste en liet maar al wat ik te hooren kreeg over me heenglijden in lijdelijke berusting, hopende dat er zodoende niets zou blijven hangen van dien modder die over me uitgestort werd.

„Voordat het oor kan hooren, moet het doof zijn voor wat gezegd wordt.”

En toen kwam nog iemand. Machtig gewichtig zag hij er uit en hoe fraai gekleed was hij!

Hij kwam en zou me spreken van idialen, me opheffen uit het slijk en de lamelligheid van den groentijd.

Hij sprak van het vrije studentenleven in schoone volzinnen; van dien tijd, waarin de jeugd zijn bestaan zal uitvieren om als rijper mensch later de maatschappij te kunnen binnentreden; van dien tijd van jong student, die fladdert door het leven, genietende van al het schoons, wat de wereld aan een ziel, die zich voor haar open stelt, kan aanbieden. Van die vrijheid, die de student zoo ver verheft boven het philisterdom, dat zoo burgerlijk vastgegroeid is in bekrompen principes en geen meening er haast op durft nahouden. Van die vrijheid, die maakt, dat men doen kan wat men wil en nachten door kan fuiven in gezelligen omgang met zijn nieuwe vrienden. Hij sprak van corpbroeders en het enthousiasme van jong zijn en van al wat er schoon en goed was in de studentenwereld.

Hij sprak me van den groentijd als de tijd van leering, waarin men intens uit moest kijken voor het vele wat nieuw was, en liet me zien hoe die groentijd de tijd was waarin men, oplettende, het beste de karakters kon leeren kennen.

En hij sprak van al het schoone wat er is, zoo mooi en overtuigend, dat het was alsof ik leefde in een zonnigen zomerdag.

Maar een uur later was hij dronken en bleek nog erger te zijn dan een bekrompen philister.

BOEKBESPREKING.

Dr. C. J. WIJNAENDTS FRANCKEN
Fransche Moralisten.
ARTHUR SCHOPENHAUER.
Uitgave H. D. TJEENK WILLINK
te Haarlem.

Wat wel het meest verbaast bij het lezen van bovengenoemde boeken, zooals trouwens bij alles wat Dr. Wijnaendts Francken levert, is 's mans buitengewone belezendheid. Zoo toont hij in eerstgenoemd werk heel wat meer in den geest te omvatten dan alleen de schrijvers, over wie hij spreekt, en van wie hij eenige maximes vertaalt. Op het gebied der Fransche letterkunde is hij blijkbaar lang geen vreemde, en voorzoover ik in de gelegenheid was, de vertaalde aphorismen met het oorspronkelijk te vergelijken, scheen die overzetting me zoo goed als maar te wenschen was en ook voldoende de oorspronkelijke tendenz weergevende. En dit is te verdienenlijker, daar de vertaling juist van maximes lang geen kinderspel is. In een maxime toch moeten gegeven worden „beaucoup de pensées en peu de mots”, en, zal ze aan waarde niet verliezen, dan moet dit ook in de vertaling het geval zijn. Dit nu heeft Dr. Wijnaendts Francken bereikt en dat is wel een woord van waardeering waard.

Ook de inhoud van het boek, maakt het eene aanwinst voor elke bibliotheek.

De levensschets, die de schrijver aan de vertaling der maximes doet voorafgaan, is prettig geschreven en geeft menige interessante bijzonderheid omtrent het leven van den betrokken persoon. De maximes zelve bevatten een schat van wijsheid, waarmede ieder zijn voordeel kan doen.

Indien ik eene aanmerking zou willen maken, dan is het deze: dat het geleverde eigenlijk in hoofdzaak compilatiewerk is. Waar het de noodlottige gewoonte van compileeren betreft, geeft Dr. Wijnaendts Francken den Katholieken niets toe. Dit geldt ook voor zijn werk over Schopenhauer, eene levensbeschouwing, waarvan dus uiteraard ook al niet veel te zeggen valt. Er is zoo weinig oorspronkelijks in. En hoeveel waarde de boeken ook mogen hebben als midelen ter oriëntering, we zouden zoo graag zien, dat de schrijver er eene eigen meening op na hield en daarvoor durft te strijden. In dit opzicht staan zijn „Drie Aesthetische Studiën” veel hooger dan de beide hier besproken werken.

(Zie vervolg Derde Blad.)

W. TH. HOLTAPPEL,
Hugo de Grootstraat 27,
repeteert Wiskunde en Mechanica

Met 1 October zal
Dr. A. TOXOPEUS, Markt 37b,
zich weer geheel wijden aan
het repeteeren

AANGEBODEN:
EEN EETTAFEL.

Adres KOORNMARKT 53.

Gelegenheid aangeboden voor 4 à 5
Heeren om degelijk te Dineeren. Ook
gelegenheid voor 4 à 5 Heeren voor
Koffietafel. Adres OUDE DELFT 84.

AANBEVELING tot het
verhuren van Piano's en Orgels.
F. J. RAAR, Nieuwstraat 6.

Th. VAN LEIPSIG.
WIJNHAVEN 3, (EN PEPPERSTRAAT).

Teekenborden, Schragen,
Teekenhaken, Driehoeken,
Rekenlinialen.
Passerdoozen Richter en Riefler,
enz., enz.
Teekenpapieren,
Dictaatcahiers, enz., enz.
„The College”-Vulpenhouder f2.

Russisch.

Ondergeteekende is voornemens te ROTTERDAM een
Cursus te openen in de Russische Taal,
cursusduur 2 jaar, telkens van 20 Sept. tot 20 Juli d. a. v.
Deelneming tegen **f 35,-** per jaar; halfjaarlijksche voor-
uitbetaling.

J. W. RUTTEN,
Leeraar a/d Openbare Handelsschool te Amsterdam.
Leerboek der Russische Taal door J. W. RUTTEN.
Prijs . . . . **f 2,65.**

S. BRUIGOM,
Bloemenmagazijn en -kweekerij
HOUTTUINEN.

Telefoon intere. N°. 6.

Bouquetten, Kranzen, Versieringen enz.
Speciaal ingericht tot verzending.

Passage Bureau
J. DE KUYSER & ZONEN,
Oude Delft 229 en 231.

Stv. Mij „Rotterdamsche Lloyd”,
via Rotterdam-Marseille.

Stv. Mij „Nederland”,
via Amsterdam-Genua.

Alle informatiën zoowel voor passagiers als voor ver-
zending van goederen kosteloos verkrijgbaar.

THEOSOPHIE.

De uitgaven van de Theosophische
Uitgevers Maatschappij zijn voorradig
in den Boekhandel J. WALTMAN Jr.,
Binnenwatersloot 33.

J. C. C. WITTE, Fotograaf. COENDERSTRAAT 34.
Specialiteit in Kunstlicht-Opmamen.

Voorheen Compagnon en Assistent van J. OTTO. Vorige jaren verschillende Donderjolen, Diners,
en wat dies meer zij, gefotografeerd hebbende, beveelt hij zich minzaam aan bij H.H. Studenten.

Sterk concurreerende prijzen. Solied en uitstekend werk.

Houdbaarheid en vlugge afwerking verzekerd.

Ten allen tijde voor Opmamen te ontbieden.

Coenderstraat 34,
Vis à vis Perron Holl. Spoor.

J. C. C. WITTE.

Verschenen bij J. WALTMAN Jr., te Delft:

„**STUDENTENLEVEN**”,
Marsch, opgedragen aan de Nederl. Studenten, door een Oud-Student.

PRIJS f 0,75.

DERDE BLAD

behoorende tot het **STUDENTEN-WEEKBLAD**
van 16 SEPTEMBER 1905. No. 35.

Dr. Wijnaendts Francken heeft ongetwijfeld nuttig werk geleverd, althans voor hen, die andere talen niet meester zijn, maar de kenner van Fransch leze de Fransche moralisten liever in het oorspronkelijke dan vertaald, en levensbeschrijvingen van Schopenhauer zijn in voldoende aantal voorhanden, om zelfs geen dag met zoeken naar eene er van te moeten verliezen. Een man met de capaciteiten van Dr. Wijnaendts Francken moest zichzelf voor zulk soort van werk te goed achten.

De uitvoering van de boeken valt slechts te roemen. De portretten in staalgravure zijn eenvoudig schitterend, en ook de mooie druk doet prettig aan.

M. K.

INGEZONDEN.

Aan de Redactie van het Studenten-Weekblad te Delft.

Namens het Bestuur van de Sociaal-Technische Vereeniging van Democratische Ingenieurs en Architecten, heb ik de eer uwe Redactie mede te deelen, dat voornoemde Vereeniging in hare vergadering van 3 September l.l. de volgende motie heeft aangenomen:

„De Huishoudelijke Vergadering van de Sociaal-Technische Vereeniging van Democratische Ingenieurs en Architecten van 3 September 1905;

gezien de wijze waarop het College van Curatoren der Technische Hoogeschool in de ontwikkeling van het Hooger Technisch Onderwijs zal kunnen ingrijpen, en het daarom noodzakelijk achtende dat dit College bekend zij met de behoeften van het Technisch Hooger Onderwijs en van de Techniek;

betreurt dat genoemd College in hoofdzaak bestaat uit leeken op technisch gebied,

spreekt den wensch uit dat de regeering aanleiding moge vinden om bij vacature in het College personen voor benoeming voor te dragen, aan wie de behartiging der belangen van het Technisch Hooger Onderwijs met vertrouwen wordt overgelaten.

en draagt het Bestuur op, deze motie onder de aandacht der Regeering te brengen”.

Hoogachtend,

de secretaris der Soc. Tech. Ver.
(w. g.) J. DOEDES.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Wij hopen den uitslag van onze „Prijsvraag voor Nederlandsche Studenten-Liederen” in het volgende nummer bekend te kunnen maken.

Mochten wij alsdan echter nog niet geheel gereed zijn met de opmaking daarvan, dan zal in het daarop volgende nummer deze zeker worden gepubliceerd.

DE REDACTIE.

Als eene bijzonderheid, die elk rechtgeaard Delftenaar zal interesseeren, deelen wij mede, dat van de Haarlemsche Groote Kerk of Sint Bavo elk half uur het Delftsch-Studenten Lied klinkt.

't Is hartverheffend de ontroerde gelaten van Delftsche Studenten, die toevallig in Haarlem komen, te aanschouwen.

Men zegt, men zag ze snikken . . . . .

Kon het niet passend zijn op de eerst volgende Corpsvergadering een motie van hulde aan den Haarlemschen gemeenteraad aan te nemen?

En zoude het geen overweging verdienen hetzelfde hier in Delft gedaan trachten te krijgen? Terwijl dan op 't heele uur 't Io Vivat en op 't kwartier 't Lagalied zou kunnen gespeeld worden.

Dat men het overwege.

Een degelijke Eettafel

voor 3 à 4 Heeren.

Conditien billijk.

PEPERSTEEG 9.

DELFTSCHE LIMONADE SIROPEN.

**AARDBEIEN, ANANAS, CITROEN,
FRAMBOZEN, GRENADINE, KERSEN,
MANDARIJN en SINAASAPPEL,**

per flesch f 0,75, 6 flesschen franco door Nederland.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

Nieuwe Langendijk 50, DELFT.

TER LEEN GEVRAAGD:

de volledige Dictées van 't eerste jaar voor Civiel-Ingenieur,

ten einde ze te copiëren. Goede zorg verzekerd, en desgewenscht een te melden billijke vergoeding. Indien verlangd, toezending van ieder vak na elkaar.

Eigenhandig geschreven brieven onder No. 3986 sw, aan den Boekhandel J. WALTMAN JR., Delft.

SALON DE COIFFURE.

Special pour Messieurs.

JOH. MULLER, Choorstraat 42.

H.H. Studenten, die het Voetbal-, Lawn Tennis-, Cricket-, Hockey- of Bandyspel beoefenen wordt aanbevolen zich te abonneeren op

SPORTKRONIEK,

weekblad, dat deze balspelen geregeld in hare kolommen uitvoerig behandelt.

Prijs per jaargang f 4,00. Losse nummers à 10 cts. Abonnementen kunnen met ieder nummer ingaan.

Uitgave van J. WALTMAN Jr. - Delft.

GASMOTOREN-TECHNIEK.

Maandblad gewijd aan de techniek der Gasmotoren.

Onder Redactie van den Werkst. Ingenieur M. D. CHARLOUIS.

Kost per jaargang f 4,25.

De jaargang begint met Januari.

 Proefnummers op aanvraag verkrijgbaar bij den Uitgever
J. WALTMAN Jr., of door tussenkomst van iederen Boekhandelaar.

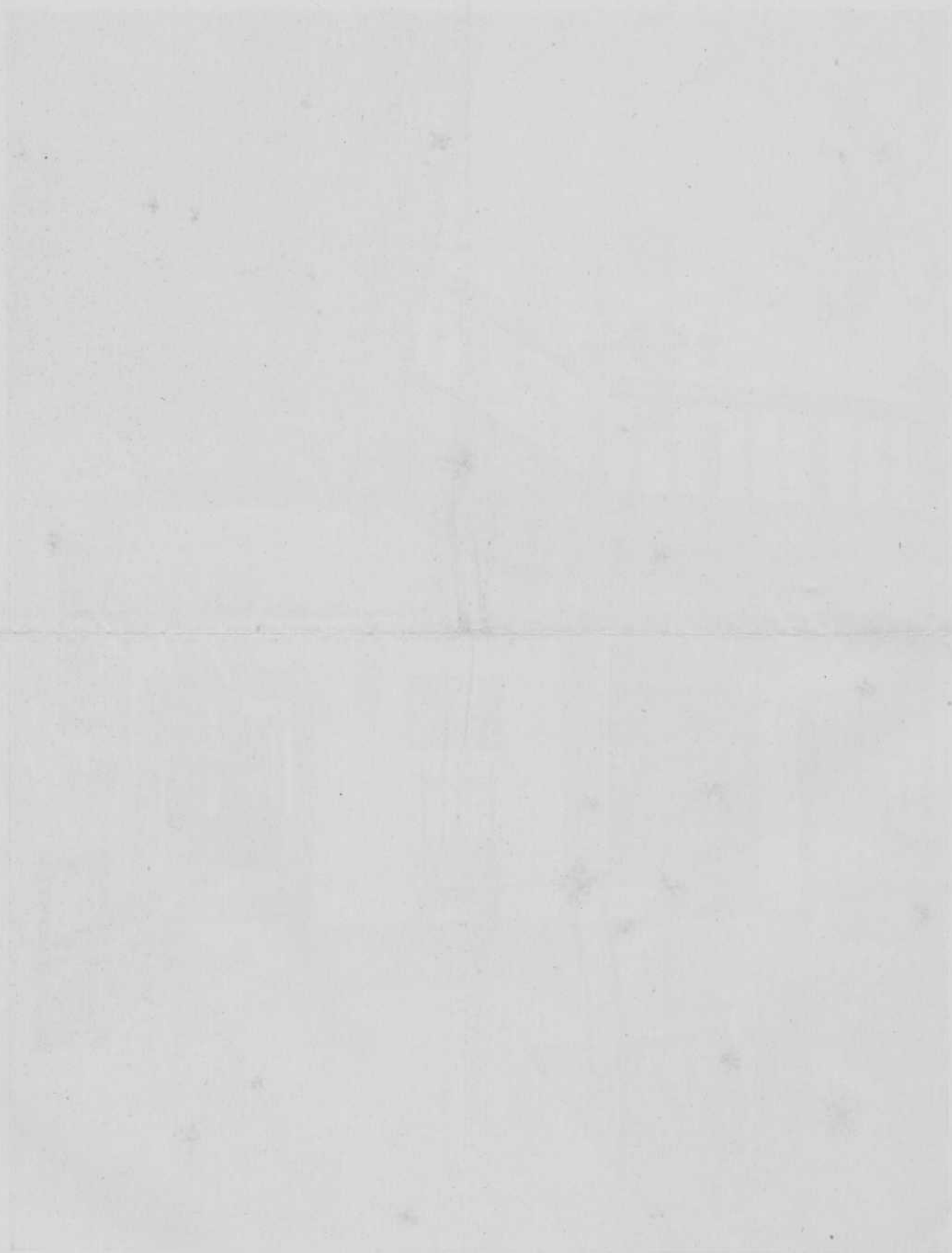

Vereeniging „HUIS LAMBERT VAN MEERTEN”
HAL.

Architecten A. LE COMTE en J. L. SCHOUTEN.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

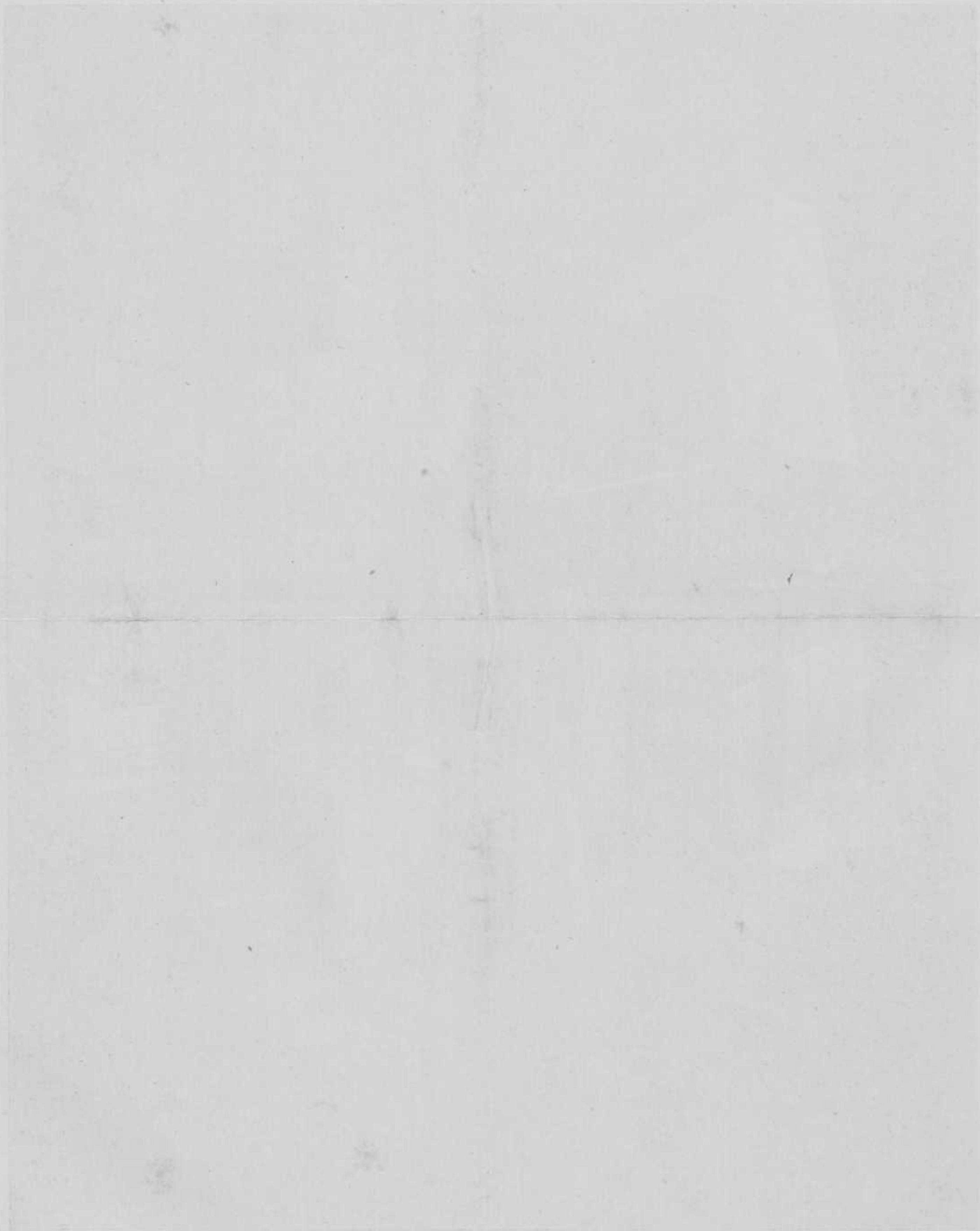

Vereeniging „HUIS LAMBERT VAN MEERTEN”.
SALON.

Architecten A. LE COMTE en J. L. SCHOUTEN.

Verlagsgesellschaft für Buchvertrieb

AG

Postfach 10 15 50, D-5000 Köln 1